

ZVONČEK

LIST S PODOBAMI ZA
SLOVENSKO MLADINO

Št.
4.

Leto
XI.

MAKSIM
GASPARI

VSEBINA:

1. Pomladanska bajka. <i>Fran Žgur</i> . Pesem	73
2. Velikonočno voščilo. <i>Andrej Rapč</i> . Pesem	74
3. Strugar Pavel Pavlovič. <i>Teodor Storm</i> — <i>Fr. Ločniškar</i> . Povest	75
4. Zvezdice. <i>E. Gangl</i> . Pesem s podobo	80
5. Ali so šole tudi na gori! <i>Drago Dobršek</i> . Povest	81
6. Pomladna. <i>Bogumil Gorenjko</i> . Pesem	82
7. Legenda o polžu. <i>K. Andrejev</i>	83
8. Pomorski velikani. <i>Ladislav Ogorek</i> . Poučna črtica s podobama	83
9. Basen o nezadovoljnem drenu. <i>K. Andrejev</i>	86
10. Le trgaj cvetje mlado! <i>Bogumil Gorenjko</i> . Pesem	86
11. Nezadovoljni slepič. <i>K. Andrejev</i> . Bajka	87
12. Anton Medved. <i>E. G.</i> Opis s podobo	87
13. Slovenska govorica. † <i>Anton Medved</i> . Pesem	89
14. Okamenelo srce. <i>Rado Mejovšek</i> . Povest s podobo	89
15. Fantje od fare. <i>Engelbert Gangl</i> . Pripovedke	91
16. Pouk in zabava.	

Otrokova večerna pesem. *A. Medved*. Uglasbena pesem. — Rešitev zastavice v podobah v drugi in tretji številki. — Besedna uganka. — Dečkova smrt zaradi alkohola. — Sadje treba umiti pred zauživanjem. — Iz največjega mesta na svetu. — Morje. — Velika beda na Dunaju. — Kotiček gospoda Doropoljskega. 93

 Ali ste že pridobili „Zvončku“ novega naročnika?

„Zvonček“ izhaja 1. dne vsakega meseca ter stane vse leto 5 K, pol leta 2 K 50 h, četrť leta 1 K 25 h.

Izdajatelj, upravnik in odgovoren urednik: **Luka Jelenc**, učitelj v Ljubljani, Rimska cesta št. 7.

Rokopise je pošiljati na naslov: **Engelbert Gangl**, učitelj v Idriji.

Štev. 4.

V Ljubljani, 1. mal. travna 1910.

Leto XI.

Pomladanska bajka.

Gre po zemljah prošnja taka:
Ima mati li junaka,

da nabrušeno bi kopje
lomil, metal ga kot snopje?

Da mu lev-pogum prebiva,
v prsih hrabrih vera živa?

V zemlji je junak kateri,
da s sovragom se pomeri?

Če junaka njemu ni,
hčerko zlato vzame mi.

Vzame mi jo ljuti zmaj
in ne da je več nazaj.

Nese jo kot piš močan
v trdno zidan, grad teman ...

Notri noč — izhod zaprt,
iz obokov gleda — smrt!

Gleda z votlimi očmi,
da se kri ti vojeni ...

Gre po zemljah prošnja taka.
Car doma solzé pretaka ...

Prime zlato kupo polno,
da uteši dušo bolno ...

Pa se oglasi klicar:
„Baš junak prispel je, car,

da s sovragom se pomeri.“
Car na to: „Kje je? Kateri?“

In prijaše vitez Zvezda,
krasen ves blesteč je, res da.

Ko sovraga zmaja vgleda,
zadrhte mu lica bleda.

Strese se in zabledi
in že več nikjer ga ni!

Car pa k čelu stavi roko
in zamisli se globoko ...

Kupo polno vinca zvrne,
da vtopi si misli črne ...

Spet se oglasi klicar:
„Prišel drug junak je, car!“

Vitez Mesec zdaj prijaše,
meč blesteč si že odpaše.

Ko sovraga zmaja vzre,
lica njemu zablede . . .

Ko se vanj zmaj zapraši,
že nikjer sledu mu ni!

Car pa k čelu stavi roko
in zamisli se globoko . . .

V kupi zlati zanj ni vina —
vzela ga je bolečina . . .

Zunaj trobi spet glasnik,
k carju jaše nov bojnič!

Z zlatimi pretkan prameni,
vitez Solnce po imeni!

Hej, to bliska se in sveti —
Kje, sovrag ti zmaj, si kleti?

Hajd na plan in meč izderi,
z mano v boju se pomeri!

Hej, kraljična ti krasna,
nič ne bodi žalostna!

Vitez Solnce meč izdere,
zmaju v prsa ga zadere.

V narodu navdušen klik:
„Slava, vitez, rešenik!“

Vitezu oko se bliska,
narod gleda ga in vriska!

Car od čela roko stavi,
Solnce viteza pozdravi . . .

Strun skrivnostnih pesem živa,
radost v srce jim izliva.

In z radostjo brezprimerno
Pomlad vzljubi zemljo širno!

Vrže Solnce ji cvetov
in z nevesto gre domov!

Fran Žgur.

Velikonočno voščilo.

Iz neba poslanci jasni
k nam na zemljo so pripluli,
srca deci so poslušni
s polno radostjo obsuli.

Pa je zazvenela pesem,
dvignile kali so glave;
in pozvonil beli zvonček
je Veliki noči: Avel!

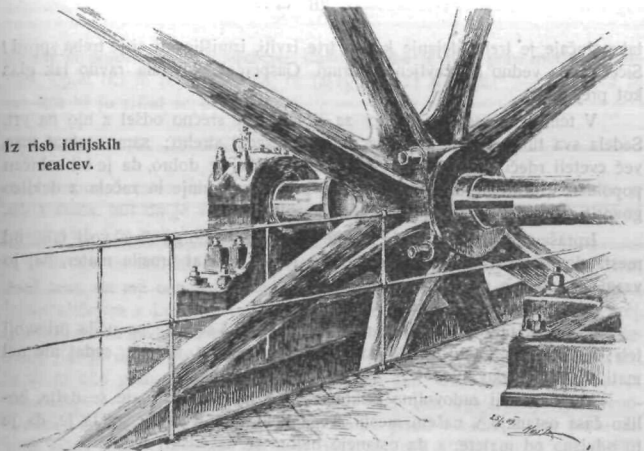
Že dehti vijola tiha,
zelené po lokah trave,
cvetke vse med njimi zale
kličejo vstajenju: Avel!

Vstaja, vstaja vse po svetu,
žitja spet odprt je kelih:
vanj izlivaj ti vstajenje,
deca, srečo dni veselih!

Andrej Rapč.

Iz risb idrijskih
realcev.

TEODOR STORM — FR. LOČNIŠKAR:

Strugar Pavel Pavlovič.

(Dalje)

o pridem drugi dan iz šole, sta bila v naši delavnici gospod Leskar in njegova hčerka. „No, gospod tovariš,“ reče moj oče, ki je ravno pregledoval Gašperčkovo notranjščino, „to bi bilo pa tudi slabo, če bi dva mehanika tega ne popravila!“

„Kaj ne, oče,“ reče Rezika, „potem tudi mati ne bo več godrnjala!“

Gospod Leskar prijazno pogladi otroka po črnih laseh; potem se pa obrne k mojemu očetu, ki mu je ravno razložil, kako bi se stvar popravila. „Dragi gospod,“ reče Leskar, „nisem mehanik, to ime sem dobil le kot igralec s punčkami; po stanu sem izdelovalec lesenih podob. Moj pokojni tast — gotovo ste že kdaj kaj slišali o njem — je pa bil; moja žena je še sedaj malo ponosna, da je hči slavnega igralca s punčkami in mehanika Potočana. Ta je tudi naredil Gašperčka; jaz sem izrezljal samo obraz.“

„E, gospod Leskar,“ reče moj oče, „to je tudi umetnost. In potem — povejte mi, kako ste si takoj znali pomagati, ko ste v sredi igre zapazili, kar vam je naredil moj fant?“

Pogovor mi je postal neprijeten; z Leskarjevega obraza pa je v tem hipu zasijala vsa premetenost igralca s punčkami. „Dragi gospod,“ reče, „za

take slučaje je treba dejanje kar iz trte izviti, izmišljevati si je treba sproti! Sicer je pa vedno pripravljen še drugi Gašperček, ki ima ravno tak glas kot prejšnji!"

V tem sem pocukal Reziko za obleko in srečno odšel z njo na vrt. Sedela sva tu pod lipo, ki nama daje tudi sedaj streho; samo takrat niso več cveteli rdeči naglji tam na gredicah; a vem še dobro, da je bil solnčen popoldan v septembru. Moja mati je prišla iz kuhinje in začela z deklico govoriti; seveda je bila tudi malo radovedna.

Izpraševala jo je, kako ji je ime in če se že dolgo časa vozi tako od mesta do mesta. Deklica je pravila, da je že večkrat prosila mater, naj jo vzame s seboj, a da je danes prvič na poti.

"Ali hodiš tudi v šolo?" vpraša mati.

"Seveda, tudi v šolo hodim; šivati in plesti sem se pa učila pri svoji teti; imela je tudi tak vrt, ki sva na njem večkrat sedeli; sedaj me uči mati, ki je pa jako huda!"

Moja mati ji zadovoljno prikimava. — Izpraševala jo je še dalje, koliko časa ostanejo v našem mestu. Tega deklica ni vedela; rekla je, da je to odvisno od matere, a da ostanejo najbrž še kake štiri tedne.

"Ali imaš gorko suknjico, da te ne zebe, ko sediš na vozu?" vpraša mati.

"Suknjico imam," reče Rezika, pa bi lahko v nji zmrznila na poti."

Sedaj je šele mati prišla na to, kar je meni že dolgo rojilo po glavi. "Čuj, Rezika," reče moja mati, "še iz tistih časov, ko sem bila šibka deklica, imam dobro suknjico, ki ti bo gotovo prav; malo jo popravim, jutri pa pridi ponjo."

Rezika se od veselja zardi in poljubi materi roko, s čimer jo je pripravila v zadrego; saj veš, tu na kmetih ne razumemo takih stvari. — K sreči prideta iz delavnice oče in Leskar. "Za sedaj si rešen," reče moj oče; "toda — —!" Požugal mi je še s prstom, in s tem je bilo konec pokore.

Veselo stečem na povelje svoje matere v hišo po ogrinjalo; vanje smo zavili ozdravljenega Gašperčka, da bi ga obvarovali pred pocestno mladino, ki bi ga drugače gotovo preveč burno pozdravljala; Rezika dene Gašperčka na rame, oče jo prime za roke, in oba odideta, veselo se zahvaljevaje, čez cesto domov.

* * *

Prišel se je čas najlepše otroške sreče. — Rezika nas ni prišla obiskat samo drugi dan po teh dogodkih, ampak vselej, kadar je imela priliko; hotela je na vsak način tudi ona prenaresiti suknjico, ki jo ji je darovala moja mati. Sicer je bilo njeno delo le navidezno, in mati ji je dajala samo taka dela, ki jih je lahko izvršila; hotela ji je s tem le povečati veselje do dela. Nekolikokrat sem sedel poleg nje in ji kaj bral iz knjižice, ki mi jo je oče kupil na semnju; Rezika se je jako čudila, ker so ji bile take zabavne knjige popolnoma neznane. "To je lepo," je rekla navadno ali pa: "Kakšne reči se godijo po svetu!" Tako je večkrat vzkliknila, prenehala z

delom in položila roke v naročje. Časih pa me je tudi prav modro pogledala izpod oči in rekla: „Samo, če ta zgodba ni zlagana!“ — Dozdeva se mi, kot bi jo slišal še danes.

* * *

Pripovedovalec je prenehal; z njegovega lepega, ponosnega obličja je sijala sreča, kot da je vse to, kar je pripovedoval, sicer minilo, a pustilo za seboj sled. Čez nekaj časa začne zopet:

Svojih šolskih nalog nisem nikdar boljše izvrševal kot v tistem času; čutil sem, da me oče sedaj strožje nadzoruje in da le pod tem pogojem lahko občujem z Leskarjevimi, če bom še bolj priden kot sem bil prej. „Leskarjevi so pa res častivredni ljudje,“ sem slišal nekoč očeta; „prenočevalc jim je danes prepustil boljšo sobo; vsako jutro plačajo sproti račun; le to ni bilo prenočevalcu všeč, da so mu dali tako malo predplačila za stanovanje. — In ravno to,“ pristavi moj oče, „mi ugaja bolj kot prenočevalcu; človek mora paziti na denar, da ne pride v zadrege, kar pa ni navada takih ljudi.“ — Kako rad sem poslušal pohvalo o svojih prijateljih! Saj so pa tudi res bili; celo gospa mi je zaupno pokimala z glavo, kadar sem zvečer smuknil brez vstopnice mimo blagajnice v dvorano. — In kako sem vsako dopoldne hitel iz šole! Vedel sem, da dobim doma v kuhinji pri svoji materi Reziko, ki ji pomaga pri delu, ali pa sedi deklica na vrtu s kako knjižico ali s šivanjem v roki. Tudi jaz sem kmalu dobil kako delo; ko sem mislil, da stvar že nekoliko razumem, sem začel delati razne priprave, ki so jih rabili Leskarjevi pri igranju. Začel sem izrezljevati punčke; gospod Leskar se mi je sicer hudomušno nasmehaval, vendar mi je rad pomagal pri delu s svojim nasvetom; svetoval mi je, kakšen les naj vzamem in kakšno orodje rabim; kmalu sem res izrezljal iz kosa lesa pravi pravcati Gašperčkov nos. Ker se mi je pa dozdevala rumena obleka premalo zanimiva, je morala narediti Rezika novo; blago, ki je bilo pretkano s srebrnimi in zlatimi nitkami, ji je zopet dal stari Gabriel. Prišel je k nam na vrt tudi stari Henrik s svojo kratko pipico; bil je očetov pomočnik in ud naše družine, kar sem pomnil; vzel mi je večkrat nož iz rok in tupatam kaj popravil. A za mojo domišljijo je bil Leskarjev glavni Gašperček še preslab; hotel sem narediti nekaj čisto novega; svojemu ljubljencu sem naredil še tri, do sedaj neznane pregibe; na ta način bi lahko premikal brado semintja, migal z ušesi in spodnjo ustnico položil na brado ali pa pokril z njo zgornjo; to bi bil gotovo imeniten norček, če bi se mi ne bil načrt takoj v začetku izjalovil. Žalibog, da nisem mogel prenoviti niti grofa Zmagomira niti kakega drugega junaka, ki bi ga rabili Leskarjevi pri igranju. — Bolj se mi je posrečila zgradba podzemeljskega zavetišča, kamor sva zahajala z Reziko ob mrzlih dneh; notri je bila tudi klop, ki sva na nji sedela in brala kako knjigo ob slabotni razsvetljavi, ki je prihajala skozi šipo nad nama. Moji tovariši so mi sicer nagajali in me dražili, da sem punčkin hlapec, ker sem se rajši z njo igral kot z njimi. Za to se pa nisem

dosti menil; saj sem vedel, da so mi samo nevoščljivi; a ko mi je bilo nekoč že vendar preveč, sem tudi pošteno porabil svoje pesti.

A vse veselje v življenju je kratko. Leskarjevi so preigrali svoje igre; podrl si oder na strelišču in se pripravljali na odhod.

Viharnega oktobrskega popoldneva sem stal na visoki planoti za mestom, gledal žalostno na široko peščeno pot, ki je držala proti vzhodu v pusto pokrajino, in se hrepeneče oziral nazaj na mesto, ležeče pod menoj v megli. Tedaj se prikaže voziček z dvema visokima zabojema in z rjavim konjičkom. Spredaj na deski je sedel gospod Leskar, zadaj pa žena z Reziko, ki je imela na sebi gorak, nov plašček. — Poslovil sem se od njih že doma; potem sem pa bežal iz mesta, da bi jih še enkrat videl in da bi podaril Reziki, seveda z očetovim dovoljenjem, lepo, novo knjižico v spomin; imel sem zanj pripravljene tudi kolaček, ki sem ga kupil za prihranjen denar. — „Stojte! Stojte!“ zakličem, ko jih zagledam in hitim s planote k vozu. Leskar potegne konja za vajeti, da obstoji; nato dam Reziki svoje darove, ki jih položi poleg sebe na stol. Podava si še enkrat molče roke, in oba začneva glasno jokati. A v tem hipu zavihti Leskar bič. „Z Bogom, deček! Bodi priden, pozdravi in zahvali v našem imenu očeta in mamico!“

„Z Bogom! Z Bogom!“ zakliče Rezika; a konj je že potegnil, zvonček na njegovem vratu je zazvončkljal; začutil sem, da je ročica zdrsnila iz moje — in odpeljali so se v daljni svet.

Šel sem spet na planoto in gledal nepremično za vozičkom, ki se je pomikal po peščeni poti v daljavo. Vedno slabše se je slišal zvonček; videl sem še rutico, ki je plapolala nad zaboji — polagoma je pa vse zagrnila jesenska megla. — Polastile so se me težke slutnje: ne vidiš jih nikdar, nikdar več! — „Rezika!“ zakličem še enkrat. — A ko nisem mogel več zagledati niti črne pike, zakaj cesta se je zavila v stran, sem bežal kot brez uma po bregu navzdol. Veter mi je odnesel čepico, in v črevlje mi je padal pesek; kolikor daleč sem mogel bežati, nisem videl nič drugega kot pusto pokrajino in mrzlo, sivo nebo nad seboj.

Ko sem v mraku prišel domov, se mi je dozdevalo, kot bi bilo ta čas izumrlo vse mesto. To je bilo prvo slovo v mojem življenju.

Kadar sem pozneje sedel jeseni na vrtu, videl ptičke leteti proti jugu in rumeneti listje na lipi pred prenočevališčem, sem si vedno mislil, da se prikaže tudi enkrat voziček z rjavim konjičkom.

A čakal sem zaman, Rezike ni bilo več!

* * *

Bilo je dvanajst let pozneje. — Dovršil sem ljudsko in vstopil v rokodelsko šolo. Doma pri očetu sem se pa učil strugarstva. V tem času sem prebral mnogo koristnih knjig, posebno temeljito pa one, ki so se tikale naše obrti. A tudi to je hitro minilo. Po triletnem potovanju pridem v neko nemško mesto. Mojstrovka, ki sem pri nji vstopil v službo, je bila vdova in je imela tudi sina v tujini, da bi se priučil še bolj svojemu rokodelstvu. Dobro se mi je godilo v tej hiši; gospa mi je stregla kakor si je želela,

da bi tudi njenemu sinu stregli ljudje v daljni tujini. Kmalu sem si pridobil toliko zaupanja, da sem sam vodil vse gospodarstvo.

Nekega nedeljskega popoldneva sedim z gospo mojstrovko v sobi pri oknu, ki so bila obrnjena proti veliki kaznilnici. Bilo je v januarju; toplo-mer je kazal petnajst stopinj mraza; na ulici ni bilo nobenega človeka; časih je zapihal mrzel veter sem od gorā in metal ledene sveče s streh na tlak. —

„V takem vremenu si zaželi človek gorke sobice in skledice kave,“ reče gospa in mi tretjič napolni posodico.

Stopil sem k oknu. Misli so mi plavale v domovino, a ne k dragim svojcem, ki jih nisem imel več; navadil sem se že poslavljal se od dragih. Svoji materi sem še zatisnil oči; pred nekaj tedni sem pa izgubil še očeta, a še za pogrebom nisem mogel iti, ker sem bil daleč v tujini. Doma pa je čakala delavnica vračajočega se mojstra. Le stari Henrik je bival še v nji in delal dalje; zato sem mojstrovki povedal, da ostanem pri nji le toliko časa, da se vrne njen sin. Miru pa nisem imel več; sveži očetov grob me je vabil domov.

Iz teh misli me zbudi oster, zmerjajoč glas, prihajajoč sem s ceste. Na vratih kaznilnice zagledam nadzornika jetnišnice; žugal je s pestjo mladi ženski, ki je hotela, kot je bilo videti, udreti s silo noter.

„Gotovo ima tam kako drago osebo,“ reče mojstrovka, ki vstane s stola, da bi videla, kaj se zgodi; „pa stari grešnik nima srca.“

„Mož izpolnjuje le svoje dolžnosti, gospa,“ rečem jaz, še vedno zatopljen v svoje misli.

„Jaz bi jih ne hotela,“ reče mojstrovka in sede skoro jezno spet na stol. —

Vrata jetnišnice se zapro, in mlada ženska, s kratkim plaščem in s črno ruto okrog vratu, odide počasi čez pomrzlo cesto. — Molče sva sedela z mojstrovko na svojih prostorih; mislim, da se je obema zdelo — celo jaz sem se prebudil iz zamišljenosti — da morava pomagati, le vedela nisva, kako.

(Dalje).

Zvezdice.

*Zvezdice ljube,
božje oči,
koliko vas ob mraku
z neba strmi?*

*Kolikor peska
v morju je,
kolikor žarkov
v obzorju je:*

*Toliko okenc
odpira nebo,
da gleda mi v srce,
če je čistó ...*

*Ah, gleda v srce mi
slehnri čas,
če zvezdice vidim,
če ne vidim jih jaz.*

*Ako je čisto mi
drobno srce,
v jasnih plamenih
zvezde goré.*

*Kadar mi v srcu
polje zlo,
ugasnejo zvezde,
žaluje nebo ...*

E. Gangl.

PRILOGA

ZVONČKU

DRAGO DOBRŠEK:

Ali so šole tudi na gori?

li so šole tudi na gori?" Tako je vprašal Slavko svojo mamico. Slavko hodi šele v drugi razred, pa hoče že vse vedeti.

„O, seveda!“ mu je mamica odgovorila.

„Kako pa je na planini ali na gori pozimi? Tam je že poleti tako hladno. Pozimi je gotovo prav mrzlo. Ali je tam veliko snega? Sosedov Janezek mi je najprej povedal, da na planini pade toliko snega, da ljudje še iz hiše ne morejo.“

„Da, to je res! Časih pade toliko snega, da noben človek ne more iz hiše. Potem pa še razsajajo tako burni vetrovi, da žene sneg od enega hriba do drugega in še dalje. Vse zadela tedaj sneg, kar le more doseči. Otroci so tedaj doma, in nobeden ne more v šolo.“

„Oh, to mora biti veselo!“ vzklikne Slavko. „Ko bi tudi pri nas tako bilo, bi povabil Janezka, Milico in Toneta, in ves dan bi se igrali! Hej, to bi bilo veselo!“

„A to ni tako, ljubi Slavko! Ko bi bilo tudi pri nas tako kakor na gori ali pa na planini, bi se ne mogel igrati z nikomer. Tedaj bi bilo tudi pri nas toliko snega, da bi ne mogel k nam priti ne sosedov Janez ne Milica in tudi ne Tone. Poti bi ne imeli, ker bi vse sneg zasul kakor na gori, kadar je veter. Seveda, ko bi vetra ne bilo, tedaj bi naredili pot celo do šole. Ta hudi veter pač vzame planinskim šolarjem vse veselje. Ta budobnež brezsrčni!“

Žalostno je povsili Slavko glavo, ko je mislil na uboge planinske otroke, ki niti v šolo ne morejo in jim tudi ni mogoče igrati se.

„Mamica, ali je vedno toliko snega na gori, in vetrovi, ali so vedno tako hudobni?“

„Snega ne pade vedno tako veliko, in tudi vetrovi so šli kam drugam razsajat. Tedaj pa gredo planinski otroci tudi radi v šolo, da se kaj nauče. Seveda ne morejo tako hitro priti v šolo kakor pa pri nas, posebno dekleta ne, ker ni nobene poti.“

„Jaz se bi pa na saneh peljal,“ reče Slavko ter se veselo nasmeje. „Brrr — to bi šlo v šolo! Kar naenkrat bi bil tam, in učitelj bi me še pohvalil, da sem tako hitro prišel.“

„Saj se tudi planinski otroci vozijo na saneh. A sani nimajo vsi, ampak — posebno fantje — imajo nekaj drugega, kar imenujejo smuči,“ pravi mati.

„Uh!“ se začudi Slavko temu imenu. „Kaj pa je to? Ali se tjakaj tudi lahko sede?“

„Smuči izgledajo tako kakor tvoja drsalka. A naredili so jih otroci sami iz ravnih gladkih desak. Dolge so 1 m do 2 m in široke kakor podplati črevljev. V sredi imajo jermen, da se lako smuči na črevlje privežejo. Ti se z drsalkami voziš na ledu, oni pa s smuči le po snegu. — Ko bi videl, kako se znajo voziti! Vsak ima vrhutega še dolgo palico v rokah. — Žzzzz — smuči po snegu, nič se ne udara. Ako pa prehitro gre, dene vsak deček palico med noge in sede nanjo, sedaj se pa vozi bolj počasi. Ker tako smuči, če se otroci vozijo, ljudje imenujejo te deske smuči.“

„Ali se vsak vozi na smučeh?“ vpraša Slavko.

„Skoro vsak. Kako veselo je gledati tedaj planinske otroke, ko se jih pelje po dvajset in še več na takšnih smučeh z dolgimi palicami v rokah in s torbico na hrbtu. Najprej se vstopijo eden za drugim kakor tedaj, kadar se ti, Janezek, Milica in Tone vozite po našem travniku na saneh. Spredaj se vstopijo tisti, ki se znajo najbolj voziti, za njimi pa drugi, navsezadnje pa pridejo učenci na saneh. Prvi zavriska, drugi za njim, in hajdi! — gre vesela družba otrok navzdol. Zraven prepevajo in se smejejo, če se ta ali drugi prekucneta v sneg!“

Pomladna.

*Pa je posijalo
na poljane solničece,
pa iz tal prizvalo
je pomladne rožice.*

*Tudi v moje srce
prišla spet je vesnica,
v njem se je zbudila
spet pomladna pesmica!*

Bogumil Gorenjko.

K. ANDREJEV:

Legenda o polžu.

ilo je jesenskega dne, mrzla sapa je pihala čez poljano. Kraj pota je lezel polž, veš žalosten in potr, tresoč se mraza.

Po cesti prideta Kristus in sv. Peter in ugledata polža.

„Kaj pa ti je, polžek, da si danes tako otožen?“ vpraša Peter.

„Zima prihaja,“ odgovori polž, „in ves dan že hodim okrog ter prosim živali, naj me sprejmejo k sebi na svoj dom, toda nihče me ne mara ...“

„Zakaj te nočejo sprejeti k sebi?“ vpraša zopet Peter.

„Pravijo, da sem nesnažnej, da jim ves stan prevlečem s slino.“

„No, ali nisi nikoli zagodrnjal nad stvarstvom, ki te je ustvarilo tako preziranega?“

„Ne,“ pravi polž, „rad sem tak, kakršnega me je ustvaril Bog, le tega si želim, da bi me drugi tako ne zemetali in podili iz svojih hiš.“

„Tako je prav,“ rečeta sveta moža in odideta dalje. Polž pa dobi v tistem trenutku hišico, ki jo tako ljubi, da ostane v nji vse življenje.

LADISLAV OGOREK:

Pomorski velikani.

zadnji svoji številki je priobčil „Zvonček“ spis o važnosti železnic za promet in kulturo (stran 52).

Nič manjšega pomena za promet in kulturo pa niso ponosni velikani, ki vežejo naše obrežne kraje s prekomorskimi zemljami — to so ladje, parniki, parobrodi.

Parnik se je le polagoma razvil iz najpreprostejšega povodnega občila, iz čolna. Prvi čolni so bili debela drevesa, ki jih je ribič premikal po vodi s kratkimi vesli ali pa kar z rokami. To je bilo v davnih časih, v takozvani kameni dobi.

Pozneje so začeli debela dolbsti. To delo je bilo seveda težavno, ker ljudje še niso poznali železa. Sekire so delali iz kamena in s takimi sekirami so dolbili čolne.

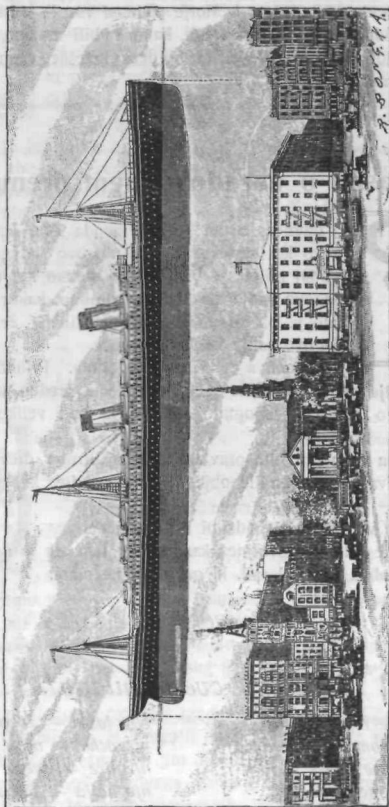
Iz čolna se je razvila ladja. Da se je mogla ladja premikati, so rabili vesla in jadra. Prve ladje so znali graditi stari narodi: Babilonci, Egipčani in Grki. A njih ladje so se le počasi gibale, zato so se pa ljudje prevažali le ob obrežjih, na odprto morje se niso upali, kaj šele, da bi ga bili prevozili!

Uspešnejše kakor na jugu se je začelo ladjedelstvo širiti in izpopolnjevati na severu, kjer so pogumni Danci in Norvežani jadrali venkaj v široko morje. Najpogumnejši so pa bili Normani, ki so na svojih ladjah priplavali tja dol do italijanskega obrežja in zbudili ob Sredozemskem morju smisel za brodarstvo in ladjedelstvo. Najbolj so se pečali z ladjedelstvom Benečani.

Ko so izumili kompas (magnetno iglo), je bila šele plovbi po morju zagotovljena sijajna bodočnost. Krištof Kolumb je l. 1492. odjadrал na svoji ladji „Santa Maria“ iz pristanišča Palosa ter je po sedemdesetdnevni vožnji došel do San Salvadorja: odkril je Ameriko ...

Brodarstvo pa se je začelo pravzaprav razvijati šele tedaj, ko je prirodoslovec Dionizij Papin izumil ladjo, ki jo je gnala parna sila. Take paro-

brode so premikala mogočna kolesa na lopato, enaka mlinskim kolesom, dokler ni l. 1812. Jožef Reselj izumil parnika na vijak. Svoj izum je prvič poizkusil na morju v Trstu l. 1829. Od tega časa dalje so gradili le parnike na vijak. Reselj je bil rojen Čeh, pokopan pa je v Ljubljani.

Po morju švigajo dandanes parniki, ki so pravi velikani. Naši dve podobi kažeta dva takšna pomorska kolosa v primeri s hišami, zvoniki, vozovi in ljudmi. Iz tega si lahko napravite sodbo o velikosti parobrodov.

Pravtako kakor trgovske ladje so mogočne tudi bojne ladje, okovane z velikanskimi jeklenimi ploščami. Morje pa nosi vse te velikane na svojih temnozelenih vodah od brega do brega, kakor bi bili majhne, nežne igračke, napravljene od otroških rok. Veličastna so dela človeškega uma, veličastnejša so dela božjih rok...

K. ANDREJEV:

Basen o nezadovoljnem drenu.

red davnim časom je bil menda dren ravno in visoko drevo kot smreka, in tudi njegovo sadje, ki je dozorelo zgodaj poleti, je bilo nekdanj sladko kot črešnje. Sladko njegovo sadje pa je bilo drobno kakor še dandanes. Zato je bil dren nezadovoljen in je želel, da bi bilo njegovo sadje veliko kot buče.

Njegova želja se je izpolnila. Prihodnje poletje so postajale drenulje od dne do dne večje in težje in preden so dozorele, se je skrivilo vitko deblo in upognile šibke veje pod veliko težo zorečih sadov.

Ponosnemu drenu ni bilo prav tako, zakaj druga drevesa so se mu posmehovala, živali pa so hodile objedat sladko sadje, ki je viselo skoro do tal.

Dren si je vnovič zaželel, da bi bil drugačen.

Sedaj pa je bil nezadovoljnej kaznovan s tem, da je ostal kruljav ter dobil pozen, droban in kisel sad, ki ga nihče ne mara.

Le trgaj cvetje mlado!

*Dekletce rože trga,
mladé pomladne cvete,
pa drobne vence plete
pa poje pesemco:*

*Nje laski — zlati žarki,
nje očke — nébo jasno,
nje lice — cvetje krasno,
nje halja — log zelen!"*

*„Oj, vesnica vesela
v deželo spet prišla je,
vasovat v širne gaje
prišla je vesnica.*

*Le trgaj cvetje mlado,
saj zdaj mladost ti sije,
zdaj v srcu cvet ti klije,
le pevaj, deklica!*

Bogumil Gorenjko.

K. ANDREJEV:

Nezadovoljni slepič.

b lepih dnevih so se hodili otroci igrati na travnik, ki je bil blizu vasi. Ob meji je bila groblja, porastena z robido. Tu se je skrivala strupena kača, in kadar je sijalo gorko solnce, se je hodila gret na grobljo. Otroci, ki so jo večkrat videli, so hodili v strahu mimo groblje, zakaj bali so se grde, strupene kače.

To pa opazi slepič, ki je stanoval tam blizu v vlažni travi. Jako ga je jezilo, da se otroci tako boje kače, njega pa ne. — Da bi tudi on strašil otroke, ki pojdejo mimo, se splazi nekega dne na grobljo in se zvije na kamenu, kamor je zahajala kača.

Otroci pridejo res mimo in ko ugledajo slepiča, se prestrašijo, zakaj vsi so mislili, da vidijo kačo. Eden izmed njih pa se ojunaci, pobere kamen in ga vrže v slepiča s tako silo, da ga ubije.

E. G.:

Anton Medved.

mrl je eden najboljših prijateljev slovenske mladine, župnik Anton Medved, ki ga moramo šteti med najodličnejše slovenske pesnike.

Tudi „Zvončkovim“ bralcem in bralkam ni tuje Medvedovo ime. Več ljubkih pesemc je napisal za naš list, pa bi jih gotovo še, ko bi ga kruta smrt prezdodaj ne iztrgala iz vrst prijateljev slovenske mladine.

Iskreno obžalujemo njegovo izgubo. Tolaži nas samo zavest, da mu je smrt odprla rešilno pot iz življenja, polnega trpljenja in prevar...

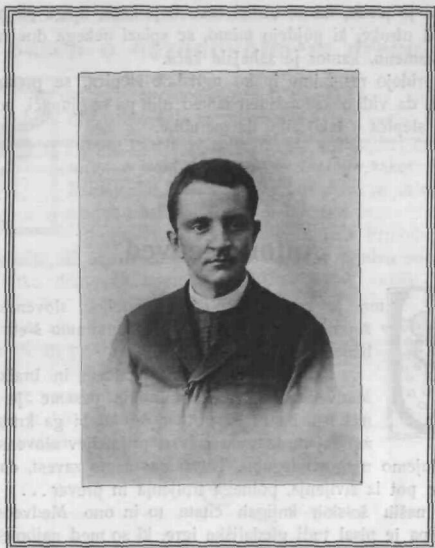
Tudi v naših šolskih knjigah čitate to in ono Medvedovo pesem. Poleg pesmi pa je pisal tudi gledališke igre, ki so med najboljšimi slovenskimi proizvodi te vrste.

Ime pesnika Medveda ostane v zgodovini slovenske književnosti zapisano z neizbrisnimi črkami, saj je obogatil našo književnost z mnogobrojnimi v resnici krasnimi pesnitvami, ki jim nikoli ne izgine veljava, ki nikoli ne izgube svoje lepote. Moč njegovega jezika je tako silna, cena njegovih misli tako bogata, da je le malo slovenskih književnih del, ki bi jih mogli primerjati z Medvedovimi. Jasna, krepka misel, blago, čuteče srce se oglašča iz vsake njegove pesmi in jo napravlja enako dragocenemu biseru.

Ko pride, preljuba mladina, tvoja doba, se boš tudi ti naslajala ob plodovih Medvedovega duha in spoznala iz njih plemenitega človeka, globokega misleca in blagega, trpečega pesnika.

Najlepša poteza v njegovih delih je ljubezen do rodne zemlje in do slovenske govorice, ki jo je ljubil z vsem svojim srcem in poveličeval z iskreno svojo pesniško besedo. Tikoma tega rodoljubja prepleta njegove pesmi ljubezen do preljube mamice, ki mu je umrla že pred leti in ki so ga sedaj položili poleg nje, da dobi njegovo srce — v smrti združeno z materjo — mir in uteho ...

Mladostni mož, molčeči mož,
iz duše se nam toži ...
Natrgal si nam lepih rož,
sam sličen — mrtvi roži ...

Pokojni pesnik Anton Medved je bil rojen dne 19. maja 1869. l. v Kamniku na Gorenjskem, umrl pa je dne 13. marca letos na Turjaku na Dolenjskem, kjer je bil od leta 1908. za župnika. Že ko se je pripravljaj v ljubljanskem semenišču za duhovniški stan, je začel z nekaterimi prijatelji izdajati zbirko pesmi in povesti slovenski mladini.

Da, ljubil je slovensko mladino do zadnjega izdiha, zato mu pa bodi tudi v tem listu, posvečenem slovenski mladini, ohranjen najblažji spomin! Saj je bil tudi „Zvonček“ njegovemu srcu mil in drag!^{*)}

*) V današnji številki objavljamo tudi eno Medvedovo uglasbeno pesem. Uredn.

Slovenska govorica.

*Ko prišel sem na svet,
v zibelki bil odet,
v uho mi prva je zvenela,
v ubranih glasih tiho pela
slovenska govorica.*

*Za dnem je minil dan,
porastel sem močan
in znal sem dva izraza sama
in lepotal sem: ata, mama
v slovenski govorici.*

*Spoznaval sem Boga
iz vernega srca,
zvečer in zjutraj mati mila
roké mi sklepala, molila
v slovenski govorici.*

*Z otroki čil, vesel
po travnikih sem pel;
in molim, govorim in pojem
kot nekdaž danes v glasu tvojem,
slovenska govorica.*

*Slovenec sem in bom
presrčno ljubil dom.
Obvaruj Bog ga vse nezgode!
Najljubša mi do smrti bode
slovenska govorica!*

† Anton Medved.

RADO MEJOVŠEK:

Okamenelo srce.

a strmino brega se je prislonila napol podrta bajta. Visela je na stran; podpirali so jo natrohneli stebri, sicer bi zlezla skupaj kakor slamnik, če sedeš nanj. Vremena in leta so pa ogulila slamnato streho, da so ji rebra gledala ven. Na nji se je ščepiril sajasti dimnik brez klobuka.

Okrog bajte se je razprostiral travnik, pod njim pa je ležala njiva, vsa kamenita in uboga. Skalnate ostrine so zevale iz nje. Rodila je borno, le samo oves, a ta nelepega zrnja.

Bajtar in njegova žena sta ji z motikama trgala celino. Tuintam se je motika zaletela v pečino ter se skrivila. Kopača sta zarohnela in ro-bantila.

Končno se jima ni več ljubilo, da bi se ubijala po skalinah. Vržeta motiko stran, drgneta žuljnato dlan ob dlan ter si zreta v oči. Umela sta se!

„Pojdiva v Brazilijo,“ povzame on.

„Da, kako pa tja, če cvenka ni,“ reče ona.

„Prodajva mršavo kravico, svinji, kokoši; vse, kar lazi, četudi oba otroka!“

„Res, res; bajta in zemljica krog nje nama morata vreči denar za prevoz.“

„Uboštvo je uboštvo; ne odpomoreš si. Z otrokoma pa je križ.“

„Zapustiva ju in pobegniva, do morja ni daleč.“

„Za otroka naj skrbi Bog in dobri ljudje.“

* * *

S tem sta končala pogovor in odšla z njive. Pusta in topa sta bila kakor njuna njiva. Do zime sta pridno hodila na dnino; del prislužka sta hranila, ostalo pa izdala za žganje, hoteč si z njim potolažiti srce in udušiti vest.

Na pomlad je bajtar prodal kočo in borno zemljišče za tri stotake. Prodal je mršavi kozi in dvoje suhih svinj. Žena pa je pod roko raztržila kokoši. Vsega se je nabralo čez 400 kron. Do majnika je mož preskrbel potna lista, in prosta sta bila vseh težav in skrbi.

Izginila sta; vzela ju je molčeča noč.

* * *

Zjutraj je prisijalo solnce skozi okno; zbudili sta se zapuščeni siroti. Pomaneta si oči in kličeta očeta in mamo. Nihče se ne oglasi. Hčerka spleza s peči in pogleda v sosednjo sobo. Ni ju! Očeta ni, mame ni! Iz sobe pogleda v vežo, odtod v kuhinjo, na podstrešje. Vse zaman! Skoči k vežnim durim, pritisne kljuko. Z vso močjo ne more odpreti vrat. Roke ji omahnejo, ter bolešno zakriči: „Očeta, mame ni!“ Zakriči, da jekne po vsi bajti. Bratec prihiti; strah in trepet ga povzame.

Vekala sta, jokala in klicala, a vse zaman.

Čakala sta prihodnjega dne. Glad jima gleda iz oči, a kruha ni, jedil ni; izseljenca sta vse pobrala.

Kmet iz doline je iskal dninarjev za žetev in košnjo. Pride do koče. Otvori vrata, stopi v sobo; otroka medlih lic, oslabljenega život sta iztegovala ročice ter klicala: „Kruha, kruha, dobri mož!“

Dobri mož se je usmil sirot. Vzel ju je k sebi in jima dal tečne hrane. Ah, kako je jima šla v slast!

* * *

Izseljenci so se vkrcali na prevozno ladjo „Te of American“. Plula je v Brazilijo, koder se baje mleko in med cedi po tleh. Bili so Slovenci s Krasa in Hrvatje iz Slavonije in kršne Dalmacije. Zapeli so: „Barčica po morju plava, drevesa se priklanjajo...“ Izpred oči je izginjala rodna zemlja. Med izseljenci je bil bajtar, z njim njegova žena.

Vest je zamrla, srce okamenelo!

ENGELBERT GANGL:

Fantje od fare.

(Dalje.)

Ejcek.

Ejcek — tako se je klical sam. Pravzaprav je bil Jernejček. A njegove govorniške zmožnosti niso še zmagovale tako dolgega imena, zato ga je skrajšal in pristrigel po svoje, pa je ostal Ejcek pred velikimi in majhnimi ljudmi!

Ejcek je bil radoveden, kar se je največ dalo. Najrajši bi imel očetovo uro. Ne morda zato, ker je bila tako lepo svetla in je tako prijazno tiktakala, ampak zato, da bi odprl vse

pokrovce in videl, kako se sučejo kolesca. Tudi ni bil zadovoljen, če je gledal lonček s smetano od zunaj. Vanj je moral pogledati, pa ne mislite, da zaradi lončka samega!

Mama je poznala to Ejckovo radovednost. Zato pa je postavila lonček smetane lepo na polico, češ, Ejcek, zdaj ga pa le glej!

Toda višja od police je bila Ejckova radovednost. Pristavil je stol, zlezal nanj in se z roko spel do lončka. Že ga je držal med prsti, a lonček je moral biti živ, da se je prekucnil s police in padel Ejcku na glavo, z glave pa na tla.

Ejcek se je seveda ustrašil in si mislil: „Kaj pa, če me je lonček ubil?“

Saj bi se bil pogledal, je li živ ali že mrtev, tudi s stola bi splezal — ali na oči mu je prilezlo nekaj gostega in hladnega, da ni videl nikamor več.

„Na,“ se je zasmilil samemu sebi, „zdaj sem pa slep!“

Na njegovo vpitje je pritekla mama, ki ga je postavila s stola in mu razlito smetano sprala z glave in oči. Če se je zgodilo še kaj drugega, naj vam Ejcek pove sam!

Flípe.

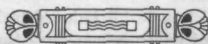
Flípe je na vrtu videl
ptičico, kako skrbno
gnezdece si je gradila
in ga čuvala lepó.

Nič ni plašil ljube ptičke,
mirno je ob strani stal,
čakal, da bo rod prenežni
v gnezdecu zaščebetal.

Res je čakal, dolge dneve,
a kako je bil vesel,
ko je z drobnimi glasovi
mladi zarod peti jel!

Vse na vrtu je dehtelo,
pesem se glasila je,
dečku dobremu pa radost
to največja bila je!

(Dalje.)

Otrokova večerna pesem.

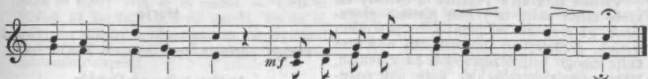
Počasno.

Besede zložil A. Medved.

Uglasbil Iv. Kiferle.

Po do - li - nah sip - lje lu - na	ža - rek zlat,	še - pe - ta mi
V ra - ju do - bri Bo - gek, ču - vaj	nad me - noj!	Ve - dno ho - čem
Ti mi da - ješ kru - ha, mle - ka	in str - di,	to - plo ob - la -
Zdrav - je da - ješ star - šem, bra - tom	in se - stram.	Ti va - ru - ješ
Ti - soč - krat za - hva - ljen bo - di	mi, češ - čen!	Naj za - drem - ljem,
Va - bi - jo me v sva - te an - gel	- ci po - joč.	Oč - ka, mam - ka,

v gla - vi: Le - zi spat!	Še - pe - ta mi v gla - vi: Le - zi spat!
bi - ti mil - ček Tvoj.	Ve - dno ho - čem bi - ti mi - lček Tvoj.
či - lo, nič skr - bi.	To - plo o - bla - či - lo, nič skr - bi.
og - nja mir - ni hram.	Ti va - ru - ješ og - nja mir - ni hram.
Va - te za - to - pljen!	Naj za - drem - ljem, Va - te za - to - pljen!
se - stre... lah - ko noč!	Oč - ka, mam - ka, se - stre... lah - ko noč!

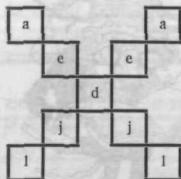
Rešitev zastavice v podobah v drugi in tretji številki.

Krivica se maščuje,
pravica svet zmaguje.

Prav so jo rešili: Franček Zacherl, učenec v Ljutomeru; Saša Ličan, učenec v Ilirski Bistrici.

Besedna uganka.

Priobčil L. O.

Povej besedi, ki sta sestavljeni iz naznačenih glasnikov in imata v sredi soglasnik d.

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Dečkova smrt zaradi alkohola.

Trinajstletni Haslinger je napravil s svojim stricem Eisenkranzem izlet iz Schleisheima v Leonbach (Gorenje Avstrijsko.) Nečak in stric sta izpila osem vrčkov piva. Deček je bil tako pijan, da je padal vso pot proti domu, krvavel po vsem telesu in še med potjo umrl zaradi alkohola, kar so sodnijsko zdravniško dognali. — To je zopet žalosten dokaz, kako škodljiv je alkohol zlasti otrokom.

Sadje treba umiti pred zauživanjem.

Pariška zdravnika Fillasier in Sartony sta vzela razno sadje iz raznih pariških prodajalnic, ga preiskala in dognala, da je v malih temnih, predmestnih prodajalnicah neoprano sadje mnogo bolj nezdravo kot pa v velikih, zračnih prodajalnicah, kjer sadje tudi pokrivajo. Po Miquilschevi metodi so dale jagode grozdja iz nečedne prodajalnice po prvem pranju 575.004 različnih bakterij na 1 cm³, po drugem pranju 21.000 in po tretjem le 7000, medtem ko sta dognala zdravnika v nečednih prodajalnicah šestkrat toliko bakterij. Iz tega izvajata, da je sicer sadje jako zdravo, da pa treba sadj oprati, preden ga zaužijemo — No, to vsakdo lahko stori!

Iz največjega mesta na svetu.

V Londonu so 103 gledališča, potem je tam 248 dvoran za koncerte in ples, ki so tako velike, da gre v vsako več tisoč ljudi. Beračev je v Londonu 196.000, obsodijo vsako leto 60.000 ljudi; za pogašanje ognja porabijo na leto okoli 56 milijonov litrov vode; trgovskih potovalcev je na dan povprečno 3 milijone; na teden raznesejo pismonoše 3 1/2 milijona pisem in ovojev; v času od 8. do 10. dopoldne je na londonski glavni ulici 325.000 ljudi; vsak dan je v Londonu nad 100 porok. To je pač ogromno mesto z ogromnim prometom. Mnogo bogastva, pa tudi mnogo uboštva!

Morje.

Morja ob zemeljskih tečajih so povsod mnogo plitvejša nego morja v vročih krajih.

Velika beda na Dunaju.

Od 10. do 16. decembra l. l. je obiskalo čez dan 6 dunajskih ogrevalnic 26.023 moških, 19.245 žensk in 56.918 otrok, ponoči pa 4687 moških, 324 žensk in 18 otrok. Vsi ti so dobili juhe in kruha. Skupno je obiskovalo ogrevalnice v enem tednu 102.186 oseb. Iz tega je razvidno, koliko je bede na bogatem Dunaju.

Blagorodni gospod Doropoljski!

Zopet Vam pišem nekaj vrstic. Zdaj se je začelo šolsko leto in sem prišla v peti razred. Obljubila sem staršem, da se bom dobro učila, mamica je rekla, če bo izpričevalo dobro, grem v Ljubljano v licej; se že veselim. Zdaj smo imeli otroci gledališko predstavo; igralo nas je samo pet. Igra je bila iz „Zvončka“: Darežljivi otroci. Dobili smo 2 K in to smo poslali Cirilu in Metodu.

Drugega pa ne vem nič.

S spoštovanjem

Mici Schweigerjeva v Brežicah.

Odgovor:

Ljuba Mici!

Obljuba dela dolg, zato glej, da se boš dobro učila, saj te čaka lepo plačilo: Ljubljana in licej! Hm, to ni malo! — Ciril in Metod pa sta tudi gotovo vesela, ko se ju tako z dejanjem spominjajo vrli mladi rodoljubi in rodoljubke. Le tako vrlo in požrtvovalno naprej!

*

Čestiti gospod Doropoljski!

Najprej Vas lepo pozdravljam. Gotovo se čudite, da Vam pošiljam tiskano pismo. Pa to je tako: ker sem v soboto prinesla domov lepo izpričevalo, mi je mama kupila tiskarno. Zato sem takoj odposlala trem prijateljicam vsaki po eno tiskano pismo. Z enim pa sem se spomnila Vas, g. Doropoljski. Na zdar!

Anica, učenka 3. razreda.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Hvala za Tvoje tiskano pismo! Prvo je, ki sem ga dobil v taki obliki. Ko bi ne znala brati, bi tudi tiskati ne mogla! Glej, tako je šola začetek vsemu znanju in vsem spretnostim. Veseli me, da si se ob vsem veselju spomnila tudi mene, zato se pa tudi jaz ob vsem delu spominjam Tebe. Tako je ustrezno obema. Na zdar!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Jaz Vam hočem s tem pismom povedati, kako se imamo kaj pri nas. Posebno pa, kako mi ugaja Vaš „Zvonček“. Veliko hvale sem Vam dolžna za ta mladinski list. Rada bi Vas poznala. Gospod učitelj je rekel, da Vas pozna. Kako nas je razveselilo, ko smo brali v Vašem kotičku, kako Vam otroci pišejo in kako jim Vi odgovarjate. Precej sem rekla, da Vam bom tudi jaz pisala. Pri nas imamo dvorazredno ljudsko šolo. Jaz hodim v drugi razred v drugi oddelek. Stara sem dvanajst let. Zdaj smo dobili novo gospodično učiteljico. Nekateri otroci pravijo, da niso zadavoljni z njo zato, ker je stroga. Jaz pa pravim, da učitelj in učiteljica morata biti stroga, če ne, se pa otroci nič ne uče. Jaz imam samo še očeta, mati so mi pa umrli pred desetimi meseci. Imam še štiri mlajše brate in eno sestro. Za danes Vam pošiljam to podobico z napisom: „Bog daj srečo in zdravje!“

Srčno Vas pozdravlja

Marija Nežmahova
v Rudniku pri Ljubljani.

Odgovor:

Ljuba Marija!

„Bog daj srečo in zdravje!“ Tako mi govori Tvoja podobica. Hvala lepa za lepo voščilo! Le zdravja nam daj ljubi Bog, potem si že kako izkujemo srečo, da ne bomo delali sramote slovenski prislovici, ki pravi: Vsak je svoje sreče kovač!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

V Rudnik smo dobili novo gospodično. Imamo jo radi in se bomo tudi pridno učili. Gospoda učitelja imamo tudi radi. O petkih beremo namesto telovadbe „Zvonček“. Iz te knjige jako radi beremo. Že komaj čakam, da je petek, ko zopet beremo iz „Zvončka“. Jaz hodim v 2. razred v 2. oddelek. Moja sestra je pa v 1. razredu v 2. oddelku. Ona

je rekla, da bi tudi rada pisala. Ostanite še dolgo zdravi!

To Vam želi Albina Menartova
v Rudniku.

Odgovor:

Ljuba Albina!

Če je rekla tvoja sestra, da bi rada pisala, zakaj pa potem ne piše? Ali še morda ni toliko spretna? Saj ni treba dolgega pisma. Tudi z malo besedami lahko mnogo povemo.

Spoštovani gospod Doropoljski!

Ker vidim v „Zvončku“, da ste res jako prijazni z mladino, Vam hočem tudi jaz nekaj napisati. Hodim peto leto v šolo; naučila sem se že marsikaj lepega. Najbolj me veseli petje. Zato hočem zmeraj rada poslušati slovenske narodne pesmi. Sprejmite to malo pismence in ga napišite v kak kotiček.

Vam vdana

Bea Mejovškova
v Reki na Pohorju.

Odgovor:

Liuba Bea!

Ni lepše pesmi nego je slovenska narodna pesem. Ali so ti znane slovenske narodne pesmi za šolsko mladino? Sedaj kmalu zopet izidejo v novem natisu. Potem boš pa lahko prepevala, da bo odmevalo Tvoje veselo petje daleč v svet! Najlepši znak veselega srca je vesela pesem!

Dragi gospod Doropoljski !

Moj oče je večletni naročnik „Zvončka“, ki ga tudi jaz rada prebiram. Ker vidim, da mnogo otrok dopisuje z Vami, si dovoljujem tudi jaz, poslati Vam majhno pisemce.

Hodim v 3. razred ormoške okoliške šole. Moj učitelj je gospod Milko Jerše, ki ga imam vsi prav radi. Pred Božičem smo imeli božičnico; učenci so predstavljali dve igri in spevoigro „Venček slovenskih narodnih pesmi“. Potem so bili učenci odbojavani. O Božiču mi je prinesel angelček prav lepo šolsko torbico in druge šolske potrebščine.

Imam dva brata; starejši hodi v 5. razred mariborske gimnazije, mlajši pa v 3. razred ljubljanske realke. Moja sestra Vlasta pa je pričela letos hoditi v šolo.

Presrčno Vas pozdravlja vdana

Marica Rajšpova,
učenka 3. razreda na okoliški šoli v Ormožu.

Odgovor:

Liuba Marica!

Ni mi težko ugeniti, zakaj imate vsi svojega gospoda učitelja radi. Gotovo je dober z vami in vas lepo ebi. Ali mu pa tudi dobroto vračate z dobroto? Nič nagajivosti, nič razposajenosti? Vedeti moraš, da so poleg staršev največji dobrotniki otrok učitelji in učiteljice.

Cenjeni gospod Doropoljski!

K božičnim praznikom mi je posodil moj gospod nadučitelj knjigo „Zvonček“ za čitanje. Našel sem notri Váš kotiček, ki se v njem tako prijazno pogovarjate z otroki. Ravno v tem „Zvončku“ sem našel tudi pisma od svoje sestre Milke in sestrične Kristinke Schulerjeve. Takoj me je zveselilo z Vami se seznaniti, in zato si dovoljujem s svojim listkom Vas nadlegovati. Sporočam Vam, da sem učenec III. razreda II. oddelka in nameravam začetkom šolskega leta stopiti v srednjo šolo in za nadalje me najbolj veseli vojaški stan. Ker sem sin upokojenega orožniškega stražmojstra, bi moje starše študije v vojaški šoli ne stale toliko. Zato Vas prosim, cenjeni gospod Doropolski, Vašega nasveta: Ali je bolje, da naredim 3 realke ali 3 gimnazije? Prosim, blagovoljite mi odgovoriti.

Ostajam Vam vdani

Stanislav Pavšek
v Boh. Bistrici.

Odgovor:

Ljubi Stanislav !

Ako se misliš posvetiti vojaškemu stanu, je bolje, da študiraš realko. Naši fantje se sploh premalo posvečajo realnim naukom, zato pa imamo mnogo tujcev, ki jedo naš kruh, ker nimamo dovolj svojih ljudi, da bi jih mogli postaviti na taka mesta. Predvsem pa sta Tebi in vsem drugim potrebni dve čednosti: pridnost in vztrajnost!

Spoštovani gospod Doropoljski!

Tudi jaz se hočem razgovarjati z Vami. Slišal sem o Vašem prijatelstvu, zato Vam pišem sledeče: Moj dom je na Štajerskem v Reki blizu reške šole. Zato mi gospod učitelj posojajo „Zvonček“. Jaz ga iz srca rad berem. V letniku 1907. sem čital, kako dobri ste in se radi pogovarjate z mladino. Lepo znam risati podobe. Zato bi rad prišel v tiskarno, kjer rišejo podobe in tiskajo knjige. Če bi to bilo mogoče, mi dajte odgovor. Prihodnjič Vam pošljem šolsko naznanilo. Z Ortanom Martinom sva si sosedu in prijatelja.

Vaš hvaležni učenec

Janez Veronik
v Reki na Štajerskem.

Odgovor:

Ljubi Janez!

Seveda je mogoče! Kar pridi v Ljubljano v tiskarno, kjer tiskajo „Zvonček“, pa boš lahko vse videl, kar si želiš. — Kar se tiče mojega prijateljstva do mladine, sem imel že večkrat priložnost, da sem povedal svoje mnenje. Povem ga še Tebi: Dobrim otrokom sem dober prijatelj.

S skrbmi sem ves obdan:
moj kot je pretesan!
Zato mi oprostite:
prihodnjič več dobite!

Naše upravništvo v Ljubljani, Rimska cesta šte. 7,
ima v zalogi:

„Zvonček“, III. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 5 K 70 h,
elegantno vezan 6 K 40 h.

„Zvonček“, IV. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 5 K 70 h,
elegantno vezan 6 K 40 h.

„Zvonček“, V. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 5 K 70 h,
elegantno vezan 6 K 40 h.

„Zvonček“, VI. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 5 K 70 h,
elegantno vezan 6 K 40 h.

„Zvonček“, VII. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 5 K 70 h,
elegantno vezan 6 K 40 h.

„Zvonček“, VIII. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 5 K 70 h,
elegantno vezan 6 K 40 h.

„Zvonček“, IX. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 5 K 70 h,
elegantno vezan 6 K 40 h.

„Zvonček“, X. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 5 K 70 h,
elegantno vezan 6 K 40 v.

„Zvonček“, I. letnik, je pošel. Dobite samo še posamezne šte-
vilke za skupno ceno 3 K.

„Zvonček“, II. letnik, je pošel. Dobite samo še posamezne šte-
vilke za skupno ceno 3 K.

Ivan Soklič

v Ljubljani, Pod trančo šte. 2

priporoča po najnižji ceni

svojo veliko in bogato zalogo

**klobukov, slamnikov,
čepic itd.**

IV. BONAČ

v Ljubljani, Šelenburgove ulice

nasproti c. kr. glavni pošti

priporoča svojo veliko zalogo izbornega papirja, pisalnih in risalnih šolskih potrebščin, zvezkov in zapisnikov, priznано izbornih svinčnikov „Družbe sv. Cirila in Metoda“ Hardtmuthovega fabrikata.

Velika knjigoveznica.

Vedno so v zalogi te-le krasne platnice:

Zvonček	à — K 60 h,	p. poš.	— K 70 h
Ljublj. Zvon	1 . 40	„	1 . 50 h
Dom in Svet	1 . 40	„	1 . 60 h
Jurčičevi sp.	— . 60	„	— 70
Knezova knj.	— . 40	„	— 50
Wolf-Pleteršnikov slovar	à 2 K — h,	po pošti	
	2 K 20 h		

„UČITELJSKA TISKARNA“

V LJUBLJANI □ GRADIŠČE ŠTEV. 4.

Telefon šte. 118.

Poštnohranilnični račun št. 76.307.

»Učiteljska tiskarna« je najmodernejše urejena in izvršuje vsa tiskarniška dela od najpreprostejšega do najmodernejšega. V zalogi ima tudi vse šolske in druge tiskovine.

Enobarvni kakor tudi večbarvni tisk.

Litografija.

Delo točno, solidno in elegantno.

Gg. skladateljem vljudno naznanjamo, da je »Učiteljska tiskarna« preskrbljena z novimi notami, torej izvršuje tudi muzikalije s prav ličnim in razločnim tiskom.

Cene zmerne.

Svoji k svojim!

